FILE DIN ISTORIA FOTBALULUI

ACUM PATRU DECENII, „WUNDERTEAM"-ul...

În urmă cu 40 de ani, cînd fotbalul austriac se înalță prin valoarea sa spre cele mai înalte culmi ale perfecțiunii, dominînd soccerul european, legendarul Wunderteam marca punctul culminant al unei ere fotbalistice. A fost o echipă care, în decurs de doi ani, a intrat în istorie.

Astăzi, după atîția ani care s-au scurs, numeroșii prieteni ai fotbalului se întreabă ce au devenit stelele de primă mărime ale fotbalului austriac din acele timpuri. Să le satisfacem curiozitatea.

CEI 16 ȘI ANTRENORUL LOR

Vom vorbi mai jos despre cei 16 jucători din care marele strateg al fotbalului, **Hugo Meisl**, alcătuia formația pictată în ulei, pentru posteritate pe o uriașă pînză aflată în Muzeul de istorie al Austriei.

Karl Rainer a jucat de 40 de ori în prima reprezentativă a Austriei. Dar încercările sale de antrenor nu i-au adus, după ultimul război mondial, succesul sperat. Rainer conduce astăzi, la Wien-Döbling, o pielărie.

Karl Sesta (Simmering, Wiener A.C., Teplitz, Austria Viena), a purtat de 44 de ori tricoul reprezentativei. „Der Dicke", cum este și astăzi poreclit, a scăpat numai prin arta medicilor curanți de amenințarea amputării unui picior.

Josef Smistik (Rapid Viena) a trecut, la timpul său, drept prototipul mijlocașului ofensiv. Astăzi, deși în vîrstă de 68 de ani, pensionarul Josef Smistik poate fi văzut o dată sau de două ori pe săptămînă împreună cu alți mari fotbaliști ai timpului său, la antrenamente pe stadion, sau chiar în jocuri internaționale de old-boys, uimind prin acuratețea tehnicii sale.

Hans Mock (Austria Viena) a jucat de 14 ori pentru țara sa. A fost eroul multor jocuri din Cupa Europei Centrale. Astăzi trăiește retras, fiind doar rareori întîlnit printre spectatorii meciurilor de fotbal.

Leopold Hoffmann (Vienna) unul dintre ex-profesionistii care nu a schimbat niciodată echipa, este profund preocupat de aproape 30 de ani de un vechi „hobby": depistarea talentelor pe cîmpuri, maidane și parcuri. Hoffmann antrenează, de curînd, din nou, bineînțeles, pe... „Vienna".

Roman Schramseiss (Rapid Viena) trăiește astăzi, ca pensionar în capitala Austriei. Nu a putut pătrunde mai departe în fotbal, rămînînd numai cu amintirile de jucător.

Karl Zischek (Wacker Viena), de asemenea, pensionar, poate fi doar rareori întîlnit la terenurile de fotbal. Și asta în nici un caz pentru că între clubul său de inimă (Wacker) și Admira a intervenit cunoscuta fuzionare.

Adolf Vogel (Admira Viena) a devenit, după sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, antrenor la unele cluburi de valoare medie atît în R. F. Germania, cît și în R. D. Germană. În prezent trăiește în Suedia.

Să evocăm și acele nume ale marilor fotbaliști care astăzi nu se mai află printre noi. Și în primul rînd pe ultimul plecat, pentru că este și cel mai celebru: portarul **Rudi Hiden** (Wiener A.C.). După 1933 a jucat la Racing Paris, devine cetățean francez, apoi s-a înapoiat în patria sa, Austria, unde a trăit retras. Cu ani în urmă i s-a amputat un picior. Să-l reamintim apoi pe **Josef Blum** (Vienna), cu cele 50 de prezențe ale sale în reprezentativa Austriei. Recordul său a fost mulți ani mai tîrziu întrecut de un alt mare jucător, Gerhard Hanappi. După al doilea război mondial a fost, un timp, antrenorul formației I.T.A. din Arad. **Josef Gall** (Austria Viena) este dat ca dispărut. **Walter Nausch** (Austria Viena), desemnat cîndva ca fotbalistul nr. 1, mai tîrziu căpitanul Wunderteam-ului, se clasează în 1954, la Campionatul mondial din Elveția, pe locul al treilea cu naționala Austriei. **Georg Braun** (Wiener A.C.) a funcționat cîțiva ani ca antrenor în Etiopia.

În sfîrșit, „tripleta de aur" alcătuită din jucători de renume mondial: **Fritz Gschweidl** (Vienna) a jucat pentru echipa sa, după război, pînă la vîrsta de 41 de ani; **Mathias Sindelar** (Austria Viena) a fost victima unui accident petrecut în 1939; **Toni Schall** (Admira Viena), a antrenat pe F. C. Basel. A succombat în urma unui atac de cord în timp ce juca tenis.

Și antrenorul: **Hugo Meisl**, mai întîi funcționar de bancă, apoi ziarist sportiv și creator al neuitatei echipe, a murit în februarie 1937 la masa sa de lucru.

CU PLECAREA LUI HIDEN, ERA WUNDERTEAM-ULUI S-A ÎNCHEIAT!

Probabil că nici echipa și nici jucătorii n-ar fi avut renumele de care și azi se bucură, dacă n-ar fi existat acest **Hugo Meisl**, un om cu o intuiție extraordinară în asamblarea acestor fotbaliști reușind să urce cu ei culmile perfecțiunii pentru acele timpuri. Printre succesele de atunci s-au numărat victoriile cu 5—0 și 6—0 asupra Germaniei, cu 5—0 în fața Scoției, cu 8—2 în fața Ungariei (urmat însă și de un egal, 2—2). Urmează o înfrîngere (3—4) cu Anglia, pe stadionul Chelsea, la 7 decembrie 1932. Paradoxal, și astăzi acest joc este cotat ca cel mai mare al erei Wunderteam-ului. În raport cu valoarea adversarilor, Meisl construia noi tactici, folosind diferiți jucători cu sarcini speciale, cum au fost **Luef** și **Wesselik** (Rapid Viena), **Janda** (Admira Viena), **Horvath** (Wacker Viena), **Müller** (Austria Viena), **Urbanek** (Admira Viena). După 40 de ani numele celor ce au alcătuit echipa a rămas o noțiune din care iubitorii fotbalului austriac — și nu numai aceștia — au făcut un adevărat cult. Dar iată formația-etalon: **Hiden — Rainer, Blum (Schramseiss, Sesta) — Gall (Braun), Smistik (Mock, Hofmann), Nausch — Zischek, Gschweidl, Sindelar. Schall, Vogel.** În total, aceste 16 stele de mare strălucire fotbalistică au purtat de 493 de ori tricoul național.

Nu a fost de mirare pentru renumele de tactician al lui Hugo Meisl dacă acesta opera uimitoare schimbări în formație folosind patru apărători (cu mijlocașul Nausch în apărare) și cinci jucători — toți tipice extreme, cu viteză în atac — dar adevărați artiști ai balonului.

Numai Rudi Hiden a jucat toate partidele. Datorită valorii sale, portarul austriac nu putea avea contracandidați. Cînd el a plecat la Paris, la Racing, epoca Wunderteam-ului se apropia de sfîrșit. Locul său în poartă a fost preluat de **Peter Platzer** de la Admira Viena.

Iată, așadar, scurta descriere a unor fotbaliști deveniți, prin ei înșiși, eroi de legendă în întreaga lume fotbalistică.

Josef Smistik, mijlocaș de mare randament, prototipul jucătorului ofensiv de la mijlocul terenului, uimește și astăzi prin vitalitatea sa. Săptămînal, fostul mijlocaș al Rapidului Viena, participă la jocuri amicale de old-boys. După meciuri trece cu plăcere și pe la Muzeul de istorie unde un uriaș tablou, pictat în ulei, reprezintă echipa națională de mare glorie a Austriei, îi aduce din nou, în față, cele mai frumoase amintiri. „Civilul" cu jobenul și bastonul în mînă, este Hugo Meisl.

Carnet extern

W. M. '74 FĂRĂ ANGLIA!

Miercuri 17 octombrie, pe stadionul Wembley din Londra, s-a înregistrat probabil una dintre cele mai mari surprize din istoria campionatelor mondiale. Veți spune, poate, că echipa Angliei a mai produs o surpriză de proporții și mai mari, în anul 1950, cînd a fost învinsă cu 1—0, în Brazilia, de ultra-modesta echipă a S.U.A., dar, în acea ediție a campionatului mondial echipa Angliei se calificase, cel puțin, în turneul final. Acum, ea părăsește grupul elitei. WELTMEISTERSCHAFT FĂRĂ ANGLIA!

Se poate spune, oare, că fotbalul englez își trăiește crepusculul? O asemenea afirmație ar fi lipsită de acoperire. Echipele de club engleze, demonstrează o forță pe care formațiile continentale o resimt în toate edițiile europene. Unii sînt înclinați să afirme că ALF RAMSEY este cel care impune echipei Angliei un stil de joc care duce fatalmente la asemenea surprize. Englezii, plini de umor, susțin că ALF RAMSEY a fost prezent în 1950, în echipă, ca jucător, în ziua înfrîngerii în fața S.U.A., pentru a fi, după 23 de ani, autorul moral al neașteptatei remize în compania Poloniei.

Observatorii englezi îi reproșează lui ALF RAMSEY că nu a făcut decît să încurajeze clasicul stil de joc englezesc, în care pasa lungă, centrarea cu boltă și săritura la cap reprezintă desenul mare al concepției tactice englezești, determinată în mare măsură de starea terenurilor grele, în general, și de o anumită lipsă de îndemînare, caracteristică fotbaliștilor insulari. Echipa Angliei se bazează pe un calcul al probabilităților, care, prezentat simplist, ar suna cam așa: din cele 100 de atacuri pe care le susține echipa Angliei în cursul unui meci, 80 se pot încheia cu centrări în careul mare sau cel mic. (La această cifră ipotetică, putem include și cifra concretă a celor 23 de lovituri de colț executate în careul porții lui TOMASZEWSKI). Din aceste 80 de atacuri, cel puțin 15 oferă ocazii de gol. Iar din cele 15 ocazii de gol, cinci devin ocazii uriașe, urmînd ca două din ele să se încheie în plasa porții. Calculul e destul de logic, dar iată, se întîmplă uneori ca în faza finală ei să nu urmeze logica „matematicianului" englez. În fața porții lui TOMASZEWSKI, cele două goluri așteptate, ca o cristalizare a atacurilor în valuri, n-au mai venit, pentru că toate cele cinci ocazii uriașe (și au existat acele cinci ocazii, ca să ne referim, în primul rînd la faptul că în ultimele minute șuturile englezești au întîlnit doar picioare aflate întîmplător pe linia porții) n-au adus golurile așteptate.

Așadar, echipa Angliei n-a reușit să învingă o apărare aglomerată, care s-a supus unui asediu aproape continuu. ALF RAMSEY este acum înconjurat de reproșuri, fără să i se conteste un palmares frumos, de-a lungul celor 111 meciuri susținute. Cu ani în urmă, lui ALF RAMSEY i s-a reproșat excluderea din lotul englez a unui jucător de clasa lui JIMMY GREAVES, care — se spune — ar fi putut modifica total monotonia din stilul fotbaliștilor englezi. ALF RAMSEY i-a preferat lui JIMMY GREAVES jucători mai apți de efort, pentru a face din echipa Angliei o adevărată „mașină de război", capabilă să îngenuncheze orice adversar.

Deci, echipa Angliei nu va mai juca în turneul final. Publicul englez pare mai puțin afectat decît unii cronicari. El știe foarte limpede că în etapa de simbătă va vedea o partidă mult mai frumoasă decît partida Anglia — Polonia, o partidă fără apărări aglomerate, în care atacurile se vor succeda de la o poartă la alta, 50 la una și 50 la cealaltă, la capătul cărora or veni și golurile prezentate de televiziunile întregului glob, și care fac deliciul telespectatorilor. Iar această partidă va opune pe Leeds lui Tottenham sau pe Arsenal lui Everton.

Englezii au pierdut turneul final. Cu ani în urmă, unii comentatori insulari doreau o echipă a Marii Britanii, cu galezul MIKE ENGLAND, cu scoțianul DENIS LAW, cu irlandezul GEORGE BEST, și, dacă vreți, cu englezii BOBBY CHARLTON și MOORE. Ei pretindeau că, jucînd astfel, Marea Britanie ar fi fost mereu campioană mondială. Dar conservatorismul englez a învins, fără ca englezul de rînd să regrete prea mult această neașteptată absență a Albionului în țara lui BECKENBAUER.

Ioan CHIRILĂ

FOSTUL PORTAR AL NAȚIONALEI A PREFERAT... ECHIPA DE COPII!

...Unii și-l amintesc, probabil, din primăvara lui '64, din acel mai cînd națională noastră și-a asigurat plecarea la Olimpiada de la Tokio prin „dubla" cu reprezentativa Bulgariei. Atunci, în poarta oaspeților, era el, un bărbat zdravăn, cu reflexe sigure și plonjoane curajoase. Peste cinci ani portarul acela cu ținută elegantă se despărțea de echipa sa de club Lokomotiv Sofia, unde apărase șapte ani, și de echipa națională a Bulgariei, al cărei tricou îl purtase, surprinzător, numai de șapte ori. Dar IVAN DEIANOV, căci de el e vorba, nu s-a despărțit de fotbal.

Fostul internațional terminase școala de antrenori și calificativele primite, alături de calitățile morale și personalitatea sa, au îndreptat multe priviri spre noul antrenor. I s-a propus imediat să antreneze o echipă de Divizia B, a avut mai multe oferte, dar **Ivan Deianov** a refuzat categoric, în numele unor principii mature. Fostul portar al națională bulgare a preferat „munca de jos", cu copiii. Într-un interviu publicat de revista bulgară **„Fotbal"**, avea să explice această alegere a sa: **„Puritatea inegalabilă a copiilor pentru fotbal, aspirațiile lor nelimitate de a descifra tainele jocului de fotbal, reprezintă cel mai fertil teren pentru un antrenor, mai ales pentru unul tînăr. Important este să valorifici această afecțiune deosebită pentru fotbal, să o dublezi cu conștiința unei responsabilități pentru tot ce faci, azi și în oricare altă zi, pentru că de felul cum vei pregăti de la bun început „vîrsta fragedă" și de modul cum va însuși ea tot ce-i predai, depinde viitorul fotbalului, la club și la echipa națională".**

Deianov nu a rămas, însă, un teoretician. El a schimbat tricoul de portar cu cel de antrenor, în '69, preluînd imediat grupa de copii de la Lokomotiv Sofia. Muncă pasionată de la bun început. Muncă pe baza unor convingeri ce pot servi drept teme de meditație pentru foarte multi antrenori: **„Copiii trebuie obișnuiți cu antrenamente grele, cu o încărcătură fizică foarte mare, pentru că de ea depinde apoi și saltul tehnic și tactic...". „...Ce e mai important în munca cu tinerele generații? Multe!... Dacă mă pot mîndri cu ceva în această muncă, atunci cu disciplina conștientă realizată la grupa mea mă pot lăuda! Iar acest succes de prim ordin în activitatea mea a fost realizat și cu sprijinul permanent primit de la părinții tinerilor elevi!..."**

Ivan Deianov a rămas, în continuare, același om modest, pedagog distins, cu pasiune nestinsă pentru fotbal. El nu se laudă cu performanțele sale de tînăr antrenor, răsplătite și de un premiu din partea federației bulgare. El lucrează cu fiecare în fiecare zi. În vara aceasta a cîștigat, cu echipa sa, primul titlu republican, dar dincolo de această izbîndă, trebuie să reținem laitmotivul tînărului antrenor sofiot: **„Important este cum vor progresa acești copii, important este să fim fermi și consecvenți în procesul de instruire la fiecare nivel de vîrstă, să fim hotărîți cu ei și cu noi pînă la capăt".**

...În vara aceasta, în turneul republican al echipelor de copii, un puști, pe nume **Nikolai Donev**, a primit cupa celui mai bun portar. **Nikolai Donev**, portarul echipei Lokomotiv Sofia! A fost, dacă vreți, un prim schimb de ștafetă pe care l-a predat **Ivan Deianov**, fostul portar al națională bulgare, antrenorul care a preferat munca anonimă, dar nobilă, cu copiii, pentru că **„în acest sector se pregătesc schimburile viitorului!"...**

Mircea M. IONESCU

DE PRETUTINDENI

Omar Sivori, **care tocmai a calificat echipa Argentinei pentru viitoare „Cupă a lumii" ce va avea loc anul viitor în R.F. Germania, a decis să renunțe la funcția de antrenor al reprezentativei argentiniene la sfîrșitul anului, data expirării contractului său.**

Pînă acum, din Buenos Aires, nu au fost transmise alte amănunte privind neașteptata demisie. Se pare însă că au reizbucnit vechile neînțelegeri dintre antrenor și federația din țara sa.

Recent, o comisie a F.I.F.A., în frunte cu Sir Stanley Rous a inspectat șapte din cele nouă stadioane pe care se vor disputa partidele viitoarei Cupe a lumii. Reamintim că în vederea acestui eveniment, toate aceste baze sportive au fost parțial refăcute.

Membrii comisiei s-au declarat satisfăcuți de instalațiile tehnice. Foarte mulțumiți au fost, în special, cei trei ziariști care au făcut parte din delegație. Ei s-au referit, desigur, mai ales de înlesnirile făcute pentru buna transmitere a rezultatelor în lumea întreagă, ca și de modul în care a fost organizată informarea reprezentanților presei de ceea ce se petrece concomitent pe celelalte stadioane.

Tragerea la sorți a întîlnirilor din optimile de finală ale „Cupei U.E.F.A.", care se vor disputa la 28 noiembrie și 12 decembrie, va fi efectuată la Zürich, la 9 noiembrie.

La aceeași dată se va proceda la tragerea la sorți a partidelor din cadrul sferturilor de finală ale campionatului de fotbal rezervat echipelor de tineret. Reamintim că pînă acum s-au calificat echipele Cehoslovaciei, Italiei, Bulgariei și Ungariei.

Cît privește alcătuirea programului sferturilor de finală ale celor trei competiții europene intercluburi, „Cupa campionilor europeni", „Cupa cupelor" și „Cupa U.E.F.A.", ea va fi efectuată la Paris, la începutul anului viitor. Reamintim că meciurile se vor juca la datele de 6 și 20 martie 1974.

Peter Shilton, portarul lui Leicester și succesorul lui **Gordon Banks** în reprezentativa Angliei, a provocat ilaritate camarazilor săi. Sosind cu întîrziere la una din reuniunile lotului englez, și-a cerut, firesc, scuze. Motivul invocat: **„Vă rog să mă scuzați, dar am întîrziat din cauza unei... bombe!"**. Coechipierii lui au găsit că lui **Shilton** nu-i lipsește imaginația. Cu toate astea, spusele acestuia au fost adevărate. Sosind la gara din Leicester, internaționalul englez a întîlnit pe peroane sumedenie de polițiști care încercau să-i evacueze pe călători, întrucît fuseseră anunțați că o bombă a fost plasată undeva.

Din fericire n-a fost decît o alertă falsă. **Peter Shilton** a putut să se urce în tren, cu oarecare întîrziere, însă.